

Dvadsať ôsma nedeľa cez rok B

Mk 10, 17 - 30

13. október 2024

Milé sestry a bratia v Kristovi

Starší si ešte možno pamätáte pieseň Hany Zagorovej „Maluj zase obrázky“ -mladší ak chcú, môžu si ju pozrieť na You-tube. Je o vzťahu dvoch manželov, ktorý ako začínajúci študenti nemali nič, len sa mali vzájomne radi. Postupne, ako roky bežali, v ich manželstve začali pribúdať aj peniaze, drahé auto aj prepychový dom, či dovolenky na pláži. Len vzájomná láska sa postupne stráca sa v honbe za ďalším a ďalším majetkom. Pieseň sa končila priantom: nech si naše auto z garáže, kto chce odnesie - tak, aby naše prstienky sa nepremenili už len v spomienky.

Minulý týždeň sme počúvali Ježišove slová o manželstve a sme dnes zase o bohatstve. Zdanlivo dve nesúvisiace témy. Ale spomínaná pieseň naznačuje, že to tnavzájom aj súvisí a dosť silne. Podľa Ježiša vo vzťahoch je ešte niečo dôležitejšie, ako len holé zachovanie zákona. Zákon je treba zachovať, ale ešte viac ho treba naplniť - a jeho naplnením je láska. Ježiš spomína vôľu Stvoriteľa na začiatku stvorenia. Boh človeka stvoril ako muža a ženu preto, aby sa vzájomne dopĺňali, napĺňali svoje životy, boli druhému tým, čo mu chýba, stali sa jeho radosťou. To nebýva ľahké, ale to je podľa Ježiša vôľou Stvoriteľa. Človek by sa nemal uspokojiť len s dodržaním zákona, ale mal by sme hľadať pôvodnú plnosť života.

Mohli by sme parafrázovať Bibliu a dodať, že Boh človeka po stvorení neumiestnil do nejakých vojenských kasární, aby nás cvičil vo vykonávaní príkazov, ale do raja, ktorý je obrazom naplneného života. Odchod z raja, vyhnanie z neho boli zapríčinené našou chybou, našim egoizmom, túžbou po majetku, po vlastnej moci, po poznaní. Toto všetko nás nakoniec postavilo proti druhému človeku, ale aj oproti Bohu. Už sme prestali byť spolu s druhými, spolu s Bohom, ale začali sme myslieť výlučne na seba. Boh nechce kaziť šťastie človeku, ale chce, aby sme ho hľadali nie sami, ale cez iných, cez Boha. Aj samotný zákon bol Mojžišovi daný až oveľa neskôr, po vyhaní z raja - pre tvrdosť nášho srdca.

Dnešné evanjelium mohlo vzbudiť rozpaky, čo to vlastne Ježiš od nás kresťanov zase vyžaduje. Či kvôli nemu sa máme zrieknuť všetkého, čo máme? Celého svojho majetku - aj toho potrebného k nášmu životu? Takéto chápanie naznačuje nepochopenie Ježišových slov i celej situácie opisovanej dnešným evanjeliom.

Mládenc sa totiž najprv pýtal, čo má robiť, aby dosiahol večný život. Ježiš mu pvedal, že návod - ak už nejaký potrebuje a chce - už tu je: je jasný. Je obsiahnutý v slovách Zákona, desatora. Ale mládenec pokračuje, že toto všetko predsa už zachovával od mladosti. A napriek tomu cíti, že to nestačí, zeho to neprivádza naozaj k Bohu, k večnosti. ved' preto sa pýtal Ježiša čo robiť. Ale Ježiš jasne diagnostikuje to, čo mu bráni, aby vedel nájsť vnútorný pokoj, vnútornú radosť zo života: Je

to prílišná naviazanosť na majetok. Ten mu bráni k ozaj dobrému vzťahu nielen k druhým ľuďom, ale aj k Bohu. A prílišná naviazanosť na majetok mu bráni vojsť do božieho kráľovstva.

Ježiš božím kráľovstvom nneazýva konečný stav večnosti, Ježiš rozlišuje: popri živote večnom božie kráľovstvo začína už tu a teraz. Božie kráľovstvo je lepší život v pravde, dobre, v láske- život, a ten sa začína už tu a teraz - mohli by sme povedať, že je akoby predzvesťou raja, života večného už tu na zemi, aj keď na druhej strane vieme, že raj na zemi sa nedá celkom dosiahnuť. (Tí čo ho sľubovali nakoniec spôsobili skôr peklo.) Ale život v pravde, v dobre, pokoji a láske - k tomu sa môžeme a máme priblížiť. Ten sa nám má stať vzácnou perlou, pokladom, ktorý chceme získať.

Božie kráľovstvo sa naozaj začína už tu a teraz. Ale Boh ho nezariadi namiesto nás, bez nás. Ak nevieme za ním vykročiť, potom je chyba v nás, niečo nám na ceste za týmto kráľovstvom bráni. To, čo zvykne brániť najviac je - podobne ako pri prvých ľuďoch - náš egoizmus. Uzavretie sa do seba, ktoré kompenzujeme hromadením vecí. To nám zafažuje srdce, následkom čoho máme menej priestoru pre iných. A tak hoci toho už máme dosť, nikdy nie sme celkom spokojní.

Koľko toho vieme nazhromaždiť, to vidím v poslednom období aj sám na sebe. Posledné dva mesiace postupne upratujem faru a vynášam rôzne staré, nepotrebné veci. Často ich opatrujeme s rôznym sentimentom, často s argumentom, že ešte sa to vraj na voľačo zídne. Tie zbytočné veci nás ale aj zafažujú...

Ale to hovorím len na ilustráciu. Dôležité je zbaviť sa nielen nepotrebných vecí, oveľa dôležitejšie je učiť sa deliť sa s tým, čo máme, teda aj s potrebnými vecami - a rovnako aj s tým, čo vieme, či s tým, čo môžeme - so svojou mocou. Toto všetko samo o sebe je dobré. Rovnako aj všetky majetky na svete sú dobré, ale vtedy, ak sa vieme o ne aj podeliť.

Tomu sa učme - najprv so svojimi najbližšími - vo svojej rodine, potom aj s tými vzdialenejšími blízkymi - takpovediac vo svojej obci.

Ale nakoniec dnes sa už musíme učiť deliť sa aj vo svete - pretože vo svete sú dnes aj oblasti trvalého hladu, ako sú aj oblasti trvalého nadbytku, kde sa všetkým zbytočné plytvá. Ak sa to naučíme, potom môžeme objaviť tú radosť, o ktorej hovoril Ježiš na záver dnešného evanjelia apoštolom.

Ak sa pre to otvoríme, môžeme sa Ježišovi poďakovať. Napr slovami: Ježišu ďakujeme Ti, že nás svojim tajomným spôsobom obdarúvaš. Že nám ukazuješ, že ak sa naučíme otvoriť sa pre iných, deliť sa s nimi, zdieľať, môžeme nájsť cez Teba aj novú rodinu. Ty nám dávaš, podobne ako apoštolom nielen nových nových bratov, sestry, deti, ale dávaš nám aj nové domovy vtedy, keď získame odvahu viac sa otvoriť pre iných. Amen.